

klære, at han ikke vilde have sit Barn døbt, fordi han anseer Barnedaaben for at være uden christelig Gyldighed, for at være en Uling eller — som det for ikke lang Tid siden blev sagt — kun en Sjat Vand paa Hovedet, da ligger det i Sagens Natur, at han dermed forkastede sin egen Daab og derved Forudsætningen for sin Forbliven i Folkekirken, og der behøves ingen nye Foranstaltninger eller Anordninger, for at Præsten da kunde benytte den Ret og Pligt, Ordinationen giver ham til at foreholde en saadan Fader, at han ikke længer havde nogen kirkelig berettiget Afgang til Nadveren og, hvis han ikke selv maatte erkende det, da at negte ham Afgang dertil. Hvorvidt iøvrigt Folkekirken maatte tage nogen Bestemmelse om en saadan Faders eller Moders Udelukkelse af Folkekirken, er jo et Spørgsmaal, som ikke foreligger. Den første ærede Taler yttrede ogsaa den Formening, at det var bedst at udsætte Afgjørelsen af denne Sag, til Folkekirken's Forsatning blev ordnet ved Lov. Da dette imidlertid maaskee har meget lange Udsigter, er det vistnok det Duffeligste at gjøre nu, hvad der kan gøres nu, og derved at løse et Bånd, som har trykket Mange, og som i og for sig er usforvarligt.

Jesperen: Da der er reist Modsigelser mod dette Lovforslag, som jeg ikke havde ventet, skal jeg dog tillade mig ogsaa at udtale min Bevidnelse af Tak til den høitærede Cultusminister for, at dette Forslag er kommet frem, som jeg maa ansee for meget vigtigt, da der derved løses en Tvang, som jeg ikke troer bør finde Sted paa det aandelige Gebeet, ikke kan finde Sted i en christelig Kirke, som ikke vil have tvungne Medlemmer. Det er unaturligt ved Love og borgerlig Tvang at tvinge Nogen til at blive Medlem af et Samsfund, som alene gaaer ud paa at vise Veien til Livet og Saligheden, altsaa et Troesamsfund, og jeg troer derfor virkelig, at Manges Samvittighed er bleven faaret ved den Bestemmelse i Forordningen af 30te Mai 1828, at Daaben, som christelig er frivillig, skal paatvinges ved borgerlig Straf. Vel har den første ærede Taler talt om, at det var af Interesse for det borgerlige Samsfund, at Daabs-

tvang fandt Sted. Men jeg troer ikke, som det allerede er bemærket, at det paa nogen Maade er af Interesse for Samsfundet, at Nogen bliver truet til at være i Folkekirken eller i den christelige Kirke. Jeg troer, at En, der frivilligt bekjender sig til et andet Troesamsfund, s. Ex. til den mosaiske eller til hvilken som helst anden Religion, vil være en bedre Borger end den, der ved Tvang er kommen ind i et christeligt Samsfund. Det er bemærket af den første ærede Taler, at „det rører de inderste og ømmeste Streng“, at denne Tvang, denne Straf, denne Muld bliver affasket. Jeg troer tværtimod, at det rører de inderste og ømmeste Streng, at der bestaaer en saadan Muld, som endog kan forøges til Vand og Brøds Straf for ikke at lade sine Børn døbe; det rører de inderste og ømmeste Streng, ikke hos dem, der ere ligegyldige mod Daaben, ikke hos dem, hvem Troen er en ligegyldig Sag, men netop hos dem, der ere troende Medlemmer af Folkekirken, hvem det fremfor Alt er det Vigtigste at bruge Raademidlerne til deres Saligheds Sag; for dem vil det altid være stødende at høre: „dersom Du ikke bruger det Middel, som Du ikke kan undvære uden at støde an mod Din egen Samvittighed, skal Du være hjemfalden til borgerlig Straf.“ Det er faarende, og derfor troer jeg, at det rører de inderste og ømmeste Streng; ogsaa af den Grund maa jeg ønske, at denne Straf maa falde bort. Jeg troer virkelig ikke, at der er nogen Skade ved, at den falder bort, fordi de, der have Interesse for det kirkelige Liv, der sætte nogen Betydning i Daaben og føle Velsignelsen derved, ville nok lade deres Børn døbe, og skal Nogen tvinges dertil, troer jeg hverken, at det vil være til Velsignelse for ham selv eller for Staten eller for det christelige Samsfund.

Jessen: Den ærede sidste Taler (Jesperen) har meget misforstaaet mig. Det var ikke til Affkaffelse af borgerlige Tvangsmidler, men det var til Disciplinen, det var til Udelukkelse fra Kirken's Goder og til definitiv Udelukkelse af Folkekirken, jeg sigtede, da jeg nævnedes de inderste og ømmeste Streng. Naar det ikke længere kan være betroet til Sjælesorgen